परिगृह्णातु तां कन्यां सलक्षां स्याद्विदेशगः ॥ ८४॥

अथ राजादिशानन्तरमेव ते राजपुरुषैस्तं नदीतीरे नीत्वा सुवर्णलक्षं दत्वा त्रिस्तनी तेनान्धेन सह विवाहिता। ततो यानपात्रमारोप्य कैवर्ताः प्रोक्ताः। भो देशान्तरं नीत्वा क्वचिदधिष्ठाने सकुब्जपत्नीको ५ ऽयमन्धो मोचनीयः। तथानुष्ठिते विदेशमासाद्य क्वचिदधिष्ठाने त्रयो ऽपि मूल्येन गृहं प्राप्ताः सुखेन कालं नयन्ति स्म। केवलमन्धः पर्यङ्के सदा सुप्तस्तिष्ठति। गृहव्यापारं कुब्जः करोति। एवं गच्छति काले त्रिस्तनी कुब्जेन सह प्रलुब्धा। आह च। भो सुभग यद्ययमन्धः कथमपि व्यापाद्यते तदावां सुखेन कालं नयावः। तदन्विष्यतां क्वापि १० विषं। येन तद्दत्वामुं व्यापाद्य सुखिनी भवामि। अथान्येद्युः कुब्जेन परिभ्रमता मृतः कृष्णसर्पः कुत्राप्यासादितः। तं गृहीत्वा प्रहृष्टमनाः स्वगृहमभ्येत्य तामाह। सुभगे लब्धो ऽयं कृष्णसर्पः। तदेनं खण्डशः कृत्वा प्रभूतशुण्ठ्यादिभिः संस्कृत्यामुष्मै विगतनयनाय मत्स्यामिषमिदमिति कथयित्वा सम्प्रयच्छ येन द्राग्विनश्यति। यतो ऽस्य मत्स्यामिषं १५ सदा प्रियं। एवमुक्त्वा भूयो ऽपि मन्थरको हट्टमार्गं प्रतिप्रस्थितः। सापि प्रदीप्ते वह्नौ कृष्णसर्पं खण्डीकृत्य सतक्रस्थाल्यां निधाय चुल्लीमस्तकमारोप्य स्वयं गृहव्यापारव्याकुलतया तमन्धं सप्रश्रयमिदमाह। आर्यपुत्र अहमद्य तवाभीष्टतमान् मत्स्यान् समानीय पचन्ती तिष्ठामि। तद्यावदहं गृहव्यापारान्तरं करोमि। तावत् त्वं दर्वीं गृहीत्वा तान् २० प्रचालय। सो ऽपि तच्छ्रुत्वा प्रहृष्टमनाः सृक्किणीं परिलिहन् सत्वरमुत्थाय दर्वीमादाय तान् प्रचालयितुमारब्धः। अथ तान् प्रचालयतो विषगर्भेण वाष्पेण संस्पृष्टं नीलपटलं चक्षुर्भ्यां मन्दं मन्दमगलत्। सो ऽपि तमेव बहुगुणं मन्यमानो विशेषेण नेत्राभ्यां वाष्पग्रहणमकरोत्। ततः स्पष्टदृष्टिर्यावत् पश्यति। तावत् तक्रमध्ये कृष्णसर्पशक २५ लानि केवलानि। ततो व्यचिन्तयत्। अहो किमेतत्। ममाग्रे मत्स्या